

Faktaark

11. januar 2023

Finansministeriets vurdering af effekten ved afskaffelse af en helligdag

En afskaffelse af en helligdag, som hvert år falder på en hverdag, vurderes at kunne øge den samlede præsterede arbejdstid med ca. 0,34 pct. årligt svarende til en stigning i strukturelle beskæftigelse på ca. 8.500 fuldtidsbeskæftigede. Forslaget skønnes at styrke den strukturelle offentlige saldo med i omegnen af 3 mia. kr. og øge strukturelt BNP med ca. 9,4 mia. kr., jf. tabel 1.

Tabel 1

Økonomiske virkninger ved afskaffelse af én helligdag, som hvert år falder på en hverdag

	Præsteret arbejdstid (pct.)	Effektivt arbejdsudbud (fuldtidspersoner)	Strukturel offentlig saldo (mia. kr., 2023-niveau)	Strukturelt BNP (mia. kr., 2023)
Afskaffelse af én helligdag, som hvert år falder på en hverdag	0,34	8.500	3,2	9,4

Kilde: 2030-planforløb: Grundlag for udgiftslofter 2026, august 2022 og egne beregninger.

Beregningsprincipperne blev udviklet i forlængelse af, at Arbejdsmarkedskommissionen havde beregnet virkningen på de offentlige finanser, hvis alle beskæftigede arbejder én time ekstra om ugen, jf. Arbejdsmarkedskommissionen (august 2009). Principperne er tidligere anvendt fx i forbindelse med vurdering af forslag om afskaffelse af helligdage i 2012, i efterfølgende *Svar på Finansudvalget spørgsmål nr. 332 (Alm. del) af 4. maj 2017* og i beregninger til brug for Justitsministeren i forbindelse med behandling af *B45 Folketingsbeslutning om valdemarsdag den 15. juni som dansk nationaldag* (2020). I alle disse beregninger er det lagt til grund, at afskaffelsen/indførelsen af én helligdag ændrer den præsterede arbejdstid på 0,34, når den falder på en hverdag.

1. Gennemslag på den præsterede arbejdstid afspejler forslagets normdannende karakter

Virkningen på den præsterede årlige arbejdstid ved afskaffelse af én helligdag tager udgangspunkt i et standardarbejdsår med 222 arbejdsdage, der forøges med én dag til 223 arbejdsdage, hvilket svarer til en bruttoforøgelse af den årlige arbejdstid med ca. 0,45 pct. I beregningen – givet gennemslaget, jf. *nedenunder* – hæves den gennemsnitlige arbejdstid. Dvs. deltidsbeskæftigede forudsættes at få en relativt mindre absolut arbejdstidsstigning end fuldtidsbeskæftigede.

En afskaffelse af en helligdag vil imidlertid ikke give et fuldt gennemslag på den årlige arbejdstid. Det afspejler bl.a., at nogle lønmodtagere kan vælge af have et uændret antal arbejdstimer. Det kan fx ske ved, at nogle i større omfang vælger at

afspadsere overarbejde (frem for udbetaling) – eller vælger et større ferieomfang ved i mindre grad at få udbetalt feriefridage. På tilsvarende vis kan det ikke forventes, at selvstændige fuldt ud øger deres arbejdstid, som de i højere grad end lønmodtagere, selv kan fastlægge. Endelig kan der være lønmodtagere, der i forvejen arbejder på helligdagen uden, at de kompenseres med en ekstra fridag på et andet tidspunkt.

Det er derfor beregningsteknisk lagt til grund, at gennemslaget på den samlede præsterede arbejdstid udgør $\frac{3}{4}$ af bruttoforøgelsen af den årlige arbejdstid på ca. 0,45 pct. Det svarer til at den præsterede nettoarbejdstid forøges med ca. 0,34 pct.

Den positive virkning på det effektive arbejdsudbud afspejler en antagelse om, at antallet af hverdage, ligesom mange andre forhold kan være, normdannende for arbejdsomfanget. Fx er de nuværende arbejdstidsregler (i bred forstand) et eksempel på, at strukturerne på arbejdsmarkedet, som skaber rammerne de enkelte lønmodtageres arbejdsomfang. De nuværende arbejdstidsregler er ikke nødvendigvis i overensstemmelse med alle individuelle præferencer. Der kan således både være personer, der har præferencer for et større og mindre arbejdsomfang.

Det lægges til grund, at store dele af de beskæftigede på arbejdsmarkedet har præferencer, der ligger relativt tæt på de nuværende arbejdstidsregler. Ved mindre ændringer i fx den årlige standardarbejdstid er udgangspunktet, at disse grupper vil følge normen på arbejdsmarkedet.

Erfaringsmæssigt er de regler, som sættes op via lovgivning eller kollektive aftaler, af stor betydning for hvordan befolkningen reagerer. Fx er 37 timers arbejdsuge, antallet af ferie- og helligdage normdannede for, hvor meget der arbejdes i løbet af et år. Tilsvarende betyder folkepensionsalderen at en stor andel personer vælger at trække sig, når de opnår denne alder, selvom der ikke er en særlig økonomisk tilskyndelse til at trække sig tilbage netop på dette tidspunkt på grund af muligheden for opsat (højere) folkepension, hvis der arbejdes efter folkepensionsalderen. Det er en tilsvarende normdannede effekt, der lægges til grund ved afskaffelsen af én helligdag.

Den normdannede virkning understøttes også af, at når én helligdag konverteres til en almindelig hverdag vil samfundet holde åbent, fx vil dagtilbud til pasning af børn være åbne. Den nye hverdag bliver altså fundamentalt anderledes end den tidligere helligdag, og personer, der i dag ønsker at arbejde, men som ikke kan arbejde, fordi de ikke kan få passet deres børn, eller fordi deres arbejdsplads er lukket, får større mulighed for at arbejde.

Derudover kan den enkeltes præferencer blive påvirket af fx kulturelle forhold, ligesom regler på arbejdsmarkedet indirekte kan påvirke den enkeltes præferencer. Fx vil værdien af at holde fri på en dag, hvor andre arbejder, kunne opleves som mindre end at holde fri på dage, hvor ens familie og venner også har fri. Således kan den enkeltes præferencer gradvist tilpasse sig normerne på arbejdsmarkedet.

Det er vurderingen, at nogle personer vil reagere på en sådan måde, at deres samlede årlige arbejdstid ikke ændres, fordi de holder fri på et andet tidspunkt, nogle vil arbejde mindre end en dag ekstra, fordi de reducerer arbejdstiden på andre tidspunkter af året, men ikke fuldt svarende til den ekstra arbejdsdag, og endelig vil der være personer, som fuldt ud forøger deres arbejdstid med den ekstra arbejdsdag. Samlet vil der således være et større arbejdsudbud efter afskaffelsen af helligdagen.

Skønnet for arbejdsudbudsvirkningen på $\frac{3}{4}$ af bruttovirkningen er behæftet med usikkerhed, men usikkerheden vender i udgangspunktet begge veje. På længere sigt er usikkerheden større. Finansministeriet er ikke bekendt med empiri, der illustrerer om, og i givet fald hvor hurtigt beskæftigelsesvirkningerne evt. aftager, og Finansministeriet vurderer, at det er mest retvisende, at det lægges til grund, at effekten på arbejdstiden er varig. Det bemærkes i den forbindelse, at der heller ikke tidligere i 2012, 2017 og 2020 har været lagt til grund, at effekten skulle være midlertidig.

Finansministeriet har tidligere argumenteret for, at de normdannede effekter kan svækkes ved meget store justeringer. Som det fremgår af et tidligere svar til Folketinget, må det antages, at den normdannende effekt og dermed gennemslaget på arbejdstiden er faldende jo flere helligdage (eller fridage), der afskaffes.¹

Usikkerheden i forhold til den skønnede arbejdsudbudsvirkning, håndteres på linje med almindelig praksis i den finanspolitiske planlægning. Det betyder, at nye informationer fx om arbejdstiden indarbejdes i de løbende opdateringer af de mellemfristede fremskrivninger og udmålingen af det finanspolitiske råderum. En eventuel højere eller lavere arbejdstid end skønnet vil således løbende – på linje med andre nye informationer – blive håndteret i den finanspolitiske planlægning. Dvs. hvis arbejdstiden stiger mindre/mere end forventet vil råderummet tilsvarende formindskes/forøges.

2. Fuld lønkomensation for at øget arbejdstid

Det er lagt til grund for beregningen, at der er fuld lønkomensation for det merarbejde, der følger af afskaffelsen af en helligdag. Det betyder, at de beskæftigedes årløn stiger svarende til stigningen i deres årlige arbejdstid. Det stigende arbejdsudbud vurderes derimod ikke i sig selv at påvirke timelønsniveauet (aflønningen per aftalt arbejdstime). Det skal ses på baggrund af, at timelønnen på sigt stiger med timeproduktiviteten, der ikke påvirkes af et stigende arbejdsudbud.

Det skal bemærkes, at beregningen ikke eksplicit tager højde for, at nogle personer i forvejen arbejder på en helligdag og modtager ekstra betaling for disse arbejdstimer. Ved en afskaffelse af en helligdag vil denne ekstrabetaling bortfalde. Det vurderes, at virkningen af dette forhold er beskedent i forhold til den samlede lønstigning – og vil kunne holdes inden for rammer af, at der beregningsteknisk er lagt til

---

¹ Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 332 (Alm. del) af 4. maj 2017.

at grund, at gennemslaget på arbejdstimer og dermed løn er på $\frac{3}{4}$ af det fulde potentiale.

3. Højere offentlige indtægter, men uændrede offentlige udgifter

Forbedring af de offentlige finanser ved en afskaffelse af en helligdag afspejler et øget skatteprovenu. Virkningen er beregnet givet den forudsatte stigning i den præsterede arbejdstid og uændrede offentlige udgifter.